

XVI. ÉVF. 1915. 4. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Április hónapban nyerhető oltáregyesületi búcsuk.

Teljes búcsu: 1. Akinek április a beiratkozási hónapja, a beiratkozás napján teljes búcsút nyer, ha bűnbánattal meggyónt, megáldozott és a Szentatya szándékára imádkozik. Továbbá ugyanezen feltételek mellett teljes búcsút nyerhetnek: 2. Az egyesület havi gyűlékezetének napján azon tagok, kik a rendes feltételek mellett (gyónás, áldozás, Szentatya szándéka) a szentmisén és prédikáción résztvesznek. — 3. A havi imádás napján. — 4. Havonként egyszer, szabadválasztás szerinti napon. — 5. A hónap első csütörtökén. — 6. A hónap első péntekén. — 7. Egyszer a hónapban, akik ezen hónapban hetenkint 6 órát dolgoztak a szegény templomok számára vagy a missziók és protestáns országok részére, vagy pedig falusi könyvtárak felállításán és ezen munkájukat rövid ájtatos imával kísérték. — 8. Április 4-én, mint a Brüsszelben szentségtörő kezekkel átszúrt szentostyák csodálatos s-beli megjelenésének évfordulóján. — 9. Április 5-én szent Júlia napján.

Áltomási búcsút az nyerhet, aki valamely oltáregyesületi, vagy örökimádás- vagy saját plébánia-templomát buzgó lelkülettel meglátogat s ott a templomok látogatásáról szóló utasítás szerint imádkozik és pedig: **Teljes búcsút** Nagycsütörtökön és Husvétvasárnapon, ha gyónt és áldozott is. — Harmincévi és harminc negyvennapos búcsút Nagypénteken, Nagyszombaton és Husvét nyolcadában. — **Egyéb ideiglenes búcsúk:** 1. Hétévi és hét negyvennapos, ha törődött szívvel és áhitatos lélekkel végzik havi imádásukat. — 2. Ugyanilyen, ha havi összejövetelnél szentmise és prédikáción töredelmes szívvel résztvesz. — Háromszáz napi búcsú egyszer minden évben: 1. Azon tagoknak, kik szentséges áldáson résztvesznek. — 2. A Tanács ülésében résztvevő tagoknak. — 3. A terjesztőnk ülésében résztvevő tagoknak. — 4. Az egyesületi tagoknak minden szentséglátogatás alkalmával az egyesület bármely templomában.

Oltáregyesületi szándék április hónapban.

Április a husvét hónapja és a tavasz ébredésének hónapja. A *feltámadás* gondolatát sugalja szent hitünk és a természet egyaránt. Kívánhatunk-e nagyobb és szükségesebbet, mint az Isten-hit és imádás feltámadását állami életünkben, törvényhozásunkban és társadalmunkban? Ez lenne záloga hazánk győzelmének és fennmaradásának ebben az óriási háborúban. Egyes emberek mindenfelé Istenhez térnek, ezt tegyék az állami és községi élet vezetősége is. Forduljon szíve-lelke Isten felé, ismerje el függését s imádj a szent akaratát. Ez a szent *szándék* egyesítse ebben a hónapban az oltáregyesület tagjait a szentségimádásban, a szentáldozásban és egyéb jócselekedeteikben.

Szent Erzsébet befolyása a társadalomra. Irta: Horn Emil. Franciából fordította: dr. Walter Gyula. Ára 3 kor. Jövedelme a rokkant vitézeké.

Szent Erzsébet eszményi alakja az egész emberiség kincse s mulhatatlan dicsősége a magyar nemzetnek. Nemzeti nagyjaink tisztelete szomorú napjainkban különösen indokolt. Azért mindenképen örömmel üdvözöljük a fenti munkát, mely szent Erzsébetet szinte új megvilágításba helyezi, amikor bemutatja életszentségének a társadalomra való kihatását.

Szent Erzsébet. szenvedő alakját most különösen jólesik szemlél-nünk, mert belőle vigaszt meríthet minden magyar lélek.

A 146 oldalas csinos munka végén a magyar szent Erzsébet-egyletek listáját találjuk és Szepessy gyönyörű költeményét szent Erzsébetről.

ÖRÖKIDŐS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. T. J.*: A feltámadás új élete. — *Csányi E. Medárd*: Adoráció. — *Dr. Tiefenthaler József*: «Ütmutató a magyarországi oltáregyletek szervezésére». — *Blaskó Mária*: Primícia. — *Fr. Tarzicius*: A hitehagyott. — *Minye Ilona*: Lourdesi utam. (Folytatás.) — *Gyakori szentáldozás*. Rovatvezető: dr. Wéber Pál. Fölajánlás. — *Contardo Ferrini*. — *Jézusom, örööm*. Rovatvezető: dr. Szyllaba Emil. A természet az Oltáriszentség szolgálatában. — Eucharisztikus szövetségek. — Felső bimbók. Visszaemlékezés az első szentáldozásra. — Mi szeretnék lenni? — *Röptében a nagyvilág körül*. Hős papok. — *Egyesületi élet*. — *Kimutatás*.

A feltámadás új élete.

A BUZÁNAK oszlásnak kell indulni, földbe kell temetkezni, hogy belőle új, több élet fakadjon. Az Isten Fiának a szenvedés kalváriáját kellett végigjárni, a sír mélyébe szállni, hogy reá a feltámadás dicsőséges hajnala felvirradjon. Ime a keresztút, melynek nyitánya gyanánt az Olajfák-hegyének szomjas talaja Krisztus véres verejtékét itta, nem a keresztfeszítés vonaglásában ér véget, hanem a feltámadás életárjában. Husvétvasárnap az Úr Jézus homlokán a tövisek a Megváltó Krisztus-király örökszép koronájává változnak s a fájdalmas anya néma bánata az alleluja örömujjongásában dicsőül meg. Most még jobban értem szent Pál apostol felkiáltását: «Ha nem támadt volna fel Krisztus, hiába volna a mi prédikálásunk és hiába a ti hitetek». Szenvedés, áldozat, odaadás, vértanuság, a hit ereje s bizó reménye hiábavalóság volna, mit sem érne, ha nem táplálkozhatnók a feltámadás és a feltámadással kezdődő boldog örök élet tudatából. Ha az anya egyetlen gyermekét kíséri utolsó útjára, a kétségbeesés ördögét a temető felirata: «Feltámadunk» űzi el szívéből s a harcba induló katona bátorságának és elszántságának legfőképpen az ad tápot, hogy hősiességéért, szenvedéséért, hazájáért való becsületes feláldozásáért, ha nem is ékesítik hadi kitüntetőéremmel, de ami annál milliószor értékesebb, az örök boldogság pálmájának részese lesz.

Mennyi vigasz, mennyi erő, mennyi megnyugvás van a feltámadás igazságában a háború szenvedéseivel sújtott emberiség számára! Remegő szívvel imádkozott a Szentatya békeimájában: «Könyörülj meg,

Isten, Európa szenvedésein, mely fölött a pusztulás réme ül» — s szívemet megnyugtatja Isten könyörületessége mellett az a tudatom, hogy e pusztulásból, rombolásból és vérfolyamból új élet, a feltámadás dicső és tiszta élete fog kisarjadzani. A romhalmaz felett ismét városok, házak épülnek, a letarolt és letiport, de hősök vérével öntözött földön ismét aranykalász hullámszik majd. A szenvedéstől és halálhörgésektől siralomvölgyben ismét életkedv, mosoly uralkodik — de mindezek a jó Isten imáadásának és dicsőítésének ege alatt. Igen, erősen hiszem, hogy amikor Istenhez térünk, Isten keblére öleli a tékozló népeket és a béke áldását árasztja rájuk; mikor bűnbánatos nagybőjtben Mária Magdolna megtérő útjait jártuk, Isten megengedi érnünk, hogy Mária Magdolna allelujás lelkületét is átérezzük.

A feltámadt Úr, a mi Urunk Jézus Krisztus kiárasztja a magyar nemzetre az újjáébredés, újjászületés boldogságát, hogy megvalósuljon a legnagyobb magyar próféta mondása:

«Magyarország nem volt, hanem lesz.» Nolite timere: ne féljete, nem hagylak el benneteket — biztat az Úr. Mikor már elmerültök, mint Péter a tenger habjaiban, az én jobbom megragad és fenntart titetek — ne féljete. Így revelálódik a feltámadás igazsága lelkemben hazám nagy szenvedéseinek napjaiban. Az Úr felemel bennünket, új élet, szebb, nemesebb élet kertjét rendezí be nekünk e négy folyamosta hárombércecs honban, de át kell előbb esnünk minden szenvedések tűzpróbáján. Ezt a kelyhet az Olajfák-hegyén küzködő Mester példájára fenéig kell kiinnunk. A Mestert Isten anyala erősítette meg, minket az Úr maga támogat, serkent és gyámolít, hogy el ne csüggedjünk, míg a távolból felénk int a feltámadás diadalmas zászlaja, melynek suhogása és lengése hazánknak is győzelmet, új felvirágzást, keresztényibb tartalmat és életet ígér.

dr. T. J.

A D O R Á C I Ó

Csend van! Kőröttem némaság,
belkernek húrja rezdül,
Iságy, fehér kéz a tabernákulumból
Beléje kapott észrevétlenül.

Hallom zenéjét, hallgatom,
Fenséges, párja nincsen,
Úgy ég a lelkem, forr, sikolyra készen.
Érzi szívem... közel van az Isten!

Marosvásárhely.

Azután zeng, cseng, megremeg,
S fájón zokog ijedten,
Majd feltör, zúg, morajlik szörnyűmélyen,
Szívem húrjain... játszik az Isten!

Csend van! Kőröttem némaság,
S lelkem már megpihentem,
Vigan játszik szívárványszínekkel,
Boldog vagyok... megcsókolt az Isten!

Csányi E. Medárd.

«Útmutató a magyarországi oltáregyletek szervezésére.»

II.

AZ «ÚTMUTATÓ» célja «a magyarországi oltáregyesületek vezetőinek lehetőleg *gyakorlati* vezérkönyvet adni kézbe». S ez ad neki különös értéket és becset: nem száraz törvény-kódex, paragrafus-halmaz, hanem elevenen megírt gazdag tárháza mindazon tudnivalóknak, amelyek az oltáregyesület megalapítását, vezetését, szellemének megértését lehetővé teszik. Sőt még ennél is többet tartalmaz. Mint gyönyörű alkotás lép elénk az Útmutatóból a magyarországi oltáregyesületek hatalmas épülete, melynek országos központja az ősrégi budapesti oltáregyesület.

Az Útmutató két részből és egy függelékből áll.

Az első rész mindenekelőtt megállapítja az oltáregyesületek terminológiáját, ami a többféle főegyesületre és központi egyesületre való tekintettel nagyban hozzájárul a fogalmak tisztázásához. Ha a fejtől kezdjük, akkor az oltáregyesületek hierarchiája a következő: Törzsegyesület (a római), országos központi egyesület, egyházmegyei központi egyesület, kerületi központi (vagy főegyesület), főegyesület, fiókegyesület.

Egyike a legfontosabbnak az első rész második fejezete, mely az egyházmegyei főoltáregyesület megalakításáról tárgyal. Ebbe van beleágyázva az oltáregyesület általános alkotmánya, szervezete, mely a római központtal csak formális függésben van s amelynek a fiókegyesületek az erezete. Röviden szó esik sok mindenről (imádás, munkagyűlés), ami az oltáregyesület legfontosabb életmegnyilvánulása.

A harmadik fejezet — amiért magáért is érdemes volt az Útmutatót kiadni — a budapesti oltáregyesület jogi helyzetét tárgyalja. E jogi helyzet főpontja az, hogy a budapesti oltáregyesület az esztergomi főegyházmegye egyházmegyei központja, amit a bíboros hercegprimás, oltáregyleti körlevelével törvényerőre emelt.

A II. rész első nagy fejezete a budapesti országos és egyházmegyei központi oltáregyesület szabályait tartalmazza, melyek évtizedeken át mintaképek voltak az összes magyarországi oltáregyesületek számára. Rövid történeti áttekintés után sorban következnek a budapesti oltáregyesület alapszabályai, a tisztviselők és tagok kötelességei és jogaik. Megtaláljuk benne a belépés módját, utasítást olvasunk az imaórák, munkaórák tartására, pontosan a budapesti oltáregyesület félszázados gyakorlata szerint. E fejezet egyik kiválóan fontos része az *oltáregyesületi búcsuk teljesen kimerítő elsorolása*. Tenger az a kegyelem, amelyet az

egyház kincstárából a híveknek osztogat az oltáregyesület révén, s nem is hisszük, hogy volna egyesület, mely csak megközelíthetőleg ennyi búcsukegyelmekkel bírna. Ez a gazdagság a búcsukegyelmekben a legkiáltóbb bizonyíték amellelt, hogy mennyire kívánták a pápák mindig az oltáregyesület terjedését. Az «Örökimádás» folyóirat ezután havonkint hozza mindig az arra a hónapra esedékes búcsukegyelmeket, melyeket a budapesti oltáregyesület tagjai kétségtől mind megnyerhetnek mert tökéletes oltáregyesület.

Kívánatos volna, hogy minden egyházmegyei oltáregyesületi igazgató megszívlelné a II. rész harmadik fejezetét, mely külön is foglalkozik az egyházmegyei központok viszonyával az országos központhoz. Bár ez a régi sebe az oltáregyesületi mozgalomnak gyógyulásra találna abban a monumentális tényben, hogy minden egyházmegye a budapesti országos központtal érintkezésbe jusson. Külön fejezetet kapott a fiókegyesület megalakításának, vezetésének a módja, ami a vidéki lelképásztorokat fogja legjobban érdekelni. Az *eucharisztikus segédkönyvek és folyóiratok* listája, bár nem akar kimerítő lenni, rendkívül jó szolgálatot fog tenni a papságnak, az oltáregyesületek vezetőinek. Ez eucharisztikus irodalom ismerete és használata feltétlenül szükséges az oltáregyesület vezetőinek.

A *függelék* bemutatja a római törzs-társulatot megalakulásában és jelenlegi külső létezésében, továbbá ennek a törzs-társulatnak alapszabályait. Ezt a budapesti központ nyílt homlokokkal nyomathatta ki, mert fejlődésében és működésében sohasem tért el a törzstársulat szellemétől és alapelveitől, hanem csak az élet és az ország szükségszerű követelményeibe igyekezett a római törzs-társulat szabályait beleilleszteni. Mindig az eucharisztikus Úr Jézus érdekeit törekedett szolgálni, hűen a törzs-társulat szelleméhez, s talán innen magyarázható meg az a sok Istenáldás, amely a budapesti központot a sok megnem-értés és félreértés dacára is a virágzásnak és tevékenységnek mai országos nagy kihátásához segítette. Szolgálja ez a könyv azt a magasztos célt, amely az oltáregyesület legfőbb törekvése: Áldassék végnélkül és dicsőíttessék a legfölségesebb Oltáriszentség.

Dr. Tiefenthaler József.

Primicia.

ÖZVEGY JUHÁSZNÉNAK mind a két szeme a boldogság ragyogó könyveivel jutott tele, mikor azzal állott elibe a komoly nézésű szép fia: — Édesanyám, öszre kispapnak megyek.

Az édesanya nézett, mintha álmodt látna, akkor elfátyolosodott a szeme és csak azután borult a fia nyakába.

— Jánoskám, lelkem, hát igazán?

«Az én békémet adom nektek.»

A fiú sötét szemében bent égett áldozatos lelkének minden tüze és ez a tűz sugározta vissza a feleletet.

És őszre el is ment a fiú. Csak a nyár hozta újra meg, minden nyár halványabban, komolyabban és égőbb szemekkel. És az öreg asszony minden nyáron hosszabb darabot mutatott a csipkéből, amit maga horgolt fájós, görcsös ujjaival a primiciás albára.

— Nagyon szép — mosolygott szeliden a fiú, mikor a harmadik nyáron hazajött. — Mire újra eljön a nyár, már rajtam láthatja, anyám. Erre már kicsordult az öregasszony könnye.

— Én lelkem... édes lelkem... ha megsegít az Úr...

És kezdte a tervek szövögetését a falusi templomról, falusi templomban virágos oltárról. Mezei virág lesz rajta — fehér meg kék — ő maga szedi majd két öreg kezével. Azután a legelső padba ül és nézi a fiát ott az Úr előtt. Nézi a szőke fejet, amire annyi szerető csókot lehelt, hogy hajlik meg az Istene előtt. Nézi a két kéz keskeny ujjait, amelyeket annyiszor összecsókol, mikor a bölcsőből kapkodtak feléje, hogyan fogják az Üdvözítő szüzi tiszta testét. És nézi majd a karcsú alakon leomló fehér papiruhát, végén a széles csipkét, amit maga horgolt négy hosszú éven át két fájós kezével.

A komoly nézésű fiatal levita hallgatta szerető mosollyal a tervezéseket és integetett rá.

— Úgy lesz, édesanyám, meglátja, úgy lesz.

És még sem lett egészen úgy. Az történt azon az utolsóelőtti csodás nyáron, hogy egyszerre felforrott a világ. Új ének szólt az ajkon, virágos kocsiokról fűtyültek indulót, gyerekek emberek elmentek hősnek — kiütött a háború. Egy csillogó nyári reggel arra ébredt özvegy Juhászné, hogy a komoly nézésű, szép fia levetette a kék reverendát.

— Édesanyám, háborúba megyek.

Az öregasszony nagy elrémüléssel nézett a fiúra. A szelid, halványka fiára, akit a jó Isten hívott szolgának és aki most el akar menni véres, idegen világba.

— Hütlén leszel az oltárhoz, lelkem, fiam, édes gyermekem? — tördelte zokogva a kezét.

— Nem, anyám — ingatta fejét a kis pap. — Én az oltaré maradok. Most is oltárhoz megyek, ahova piros virágokat hintünk kiengesztelni az Urat. Ha pedig visszatérek, újra csak odamegyek a fehér- és kékvirágos kis templomoltárhoz.

Az anya nem ellenkezett többet. Megáldotta a fiát és azzal búcsuzott.

— Mire visszajössz, lelkem, elkészül a csipke!

Volt ebben biztatás is, volt benne intés is. Megértette a fiú mindakettőt és megcsókolta az áldó két kezét.

— Ne féltsen, édesanyám, nem horgolja hiába a csipkét.

Azzal a fiú ment. És jöttek a piros kártyák a szép lélek meleg betűivel írva, hogy ne féljen, édesanyám, szolgálom itt is az Urat és nem tart már sokáig, akkor hazajövök virágos oltárnál megtartani a primiciát. Az öreg asszony pedig csak horgolta a csipkét, valamilyen vonzóerőt tulajdonítva neki, hogy haza kell hoznia a komolynézésű, szép kispapfiát.

Talán az is hozta vissza mégegyszer az anyai karokba.

Mert mikor egyszer egy golyó futott bele ott a kárpáti harcokban az előrerohanó kispapkatona forró vértől lüktető, kifeszült keblébe úgy esett végig a földön a fiú, hogy azt hitte, sohse csókolja már meg azt a primiciás csipkét horgoló áldott két kezét.

De a lélek megvárta a primiciás csipkét, hogy ne legyen hiabavaló a jó öreg munkája. Csak úgy dült a vér a fiú halavány ajkairól, mégis tartotta erős lelke a szétroncsolt testet és kibírta, amíg kórházba szállították. Még azt is bevárta, hogy elmenesszék a sürgőnyt hegyvidékes kicsi faluba és megijöjjen rá válaszul a zokogó öreg asszony.

A fiú mosolygott rá nagy megnyugvással, édes szelidséggel.

— Ne bánja, édesanyám. Jézustól, az én Mesteremtől tanultam, hogy az engesztelésnek vérét kell ontani, ha úgy akarja az Úr.

Azután mosolyogva megkérdezte:

— Készen-e a csipke, édesanyám?

Az anya már sírni se tudott. Elnézett a fia fölött föl az égre vizsgálatást keresni, úgy bólogatott csendesen.

— El, lelkem, el. El is hoztam a kosaramban.

Akkor már nem is igen beszéltek. Az anya lelke búcsuzott, a fiú lelke készülődött a találkozásra.

Csak még annyit mondott:

— Lássá, édesanyám, egy félesztendővel előbb tartom a primiciát, mint ahogy gondoltuk.

Csakugyan olyan volt akkor minden, mint a primiciás oltár. A fehér takaró, az égő szentelt gyertya, a kispapfiú lélektelenségű, halavány arca. Csak éppen a fehér, kék virágok helyett voltak pirosak a rózsák, amelyek a katona sebén virítottak meleg vérral festve.

Még a két ujját is úgy emelte fel a kispap, mint úrfelmutatáskor az Oltáriszentséget. Akkor leesett a keze, nem kellett már fogni az Urat, az Úr fogta már őt és ölelte szívére.

Az édesanya pedig magyar asszony volt. Nem repedt meg a szíve a fájdalomtól. Csak a hangja remegett egy kicsit, amikor megkérte a kedves ápoló nővért, varrná a hazai csipkét a fia szemfedőjére. Igaza volt a gyerekek, mégsem készült hiába a primiciás csipke.

Blaskó Mária.

A hitehagyott.

ESZAK-AFRIKÁNAK tengerpartjain vagyunk. Nagy és arannyal dúsan himzett sátorban egy kevereten ül a mór király, Ali Amona. Arábiának legfinomabb illatai egyesültek a víg izgató zenével. Csinos mór leányok járták a délvidékieknél sajátos keccsel nemzeti táncukat. Résztétlenül, úgyszólván mogorván nézte mindezt a király.

Ali Amona egyike volt a leggazdagabb fejedelmeknek. Számos és gyors hajói a legmerészebb rablásokat tették Spanyol- és Franciaországban, ahonnet eddig mindig gazdag zsákmánnyal tértek haza. És mégis a jólét dacára a mór király mégsem látszott boldognak lenni: magas, ifjú homlokán titkos bú fellege lebegett és szemeiből titokzatos tűz sugárzott.

Még néhány év előtt a most oly hatalmas mór király szegény kereskedő volt a francia Provenceben. A mohamedán mórok egyik rabló-támadásánál elfogták és sok társával együtt hajóikon elhurcolták. Míg fogolytársai kemény börtönben sinlődtek és hitükhöz halálig hiven ragaszkodtak, ő fenyegetések és hizelgések által félrevezetve, gyalázatosan megtagadta vallását és Mohamedét vette fel — hitehagyott lón.

Hitének megtagadásáért a boldogtalan nagy jutalmat és sok kitüntetést nyert. Rövid idő múlva a király legkedvesebb barátja lett. Azonban az, ki Istenének tartozó hűségét megszegte, nem sokára barátjának és királyának árulója lón. A kalózzokkal szövetségbe lépett. Nemsokára ezután ő maga is Ali Amona név alatt király lett és napról-napra növekedett hatalma és tekintélye. Merészség és hűtlenség tekintetében egy uralkodó se volt hozzá hasonló.

Sokáig ült Ali Amona kerevetén, maga elé bámulva. A táncosnők elfáradtak és a zene elnémult. Ekkor kedvenc rabszolgája halkán és tiszteletteljesen hozzá lépett.

— Mi baja, hatalmas uralkodó? — kérde halkán. — E vidám játékok nem üzhetik el a királyok legszerencsésebbikének homlokáról a titkos bú fellegeit! Nemsokára vissza fog térni Bankó a tengeri rablók merész vezetője. Minden órában várjuk. Hajói túl lesznek terhelve gazdag zsákmánnyal és francia foglyokkal.

— Félek, hogy Bankót szerencsétlenség érte — viszonzá a fejedelem. — Ezek a keresztény kutyák ravaszak és bátrak. Nem is tudom, hogy hol marad oly sokáig?

— Leghatalmasabb uralkodóm, nem várhatja előbb vissza hű szolgáját, mivel az utóbbi időben a tenger gyakran háborgott, mi az utazást fölötte nehezítette. A szerencse mindig fonségednek mosolygott és soha

sem fordította még el arcát. Mire valók tehát-e kínos sejtelmek? A vig zene és tánc újból megkezdődjék, ezek felfogják szívét vidámitani.

— Hagyj békével! Fáradtnak érzem magamat és itt a sátorban ki akarom magam pihenni.

II.

Ali Amona kinyújtózkodott a lány kevereten és behunyta szemeit. Egy csoport mór rabszolga állta körül az alvót és aggódva nézte annak vonásait, melyek most még dúltabbaknak látszottak.

A király hirtelen csak felugrott és így szólt fölindultan:

— Hová lett ő?

— Kicsoda? — kérdék ijedten a rabszolgák.

— Az imént volt itten, épen előttem, én láttam őt. Akarom, hogy ismét idehozzák nekem!

E szavak után a királyné lépett férjéhez és kezét annak forró homlokára tette.

— Hatalmas uralkodóm — úgymond — érzékei bizonyára megcsalták.

— Nem, nem — viszonzá hevesen — egészen tisztán láttam őt!

— Szép volt?

— Bizonyára! A proféta paradicsomában nem lehet senki szebb.

— Szereti őt?

— Igen, szeretem, lelkem mélyéből!

— De hát kicsoda volt az?

— Anyám volt!

— Mit mond!

— Hallgass meg! — szólt a király még egészen zavarban. — Midőn honomat elhagytam és ama utazást megkezdtem, mely engem ezen országba és a hatalom eme magaslatára vezetett, ekkor egy szegény anyát hagytam otthon. Atyám épen akkor halt meg, fivérem pedig még gyermek volt.

— Kedves anyám — mondám neki — atyánk halála után nem sokáig fogsz szegény lenni; én ezután atyám helyét fogom pótolni. Eladtuk birtokunkat, hogy egy járműt árúkkal felszerelhessek és hogy kereskedés által szerencsémek megkíséreljem. Midőn búcsuzáskor anyámat átöleltem, azt mondám neki: «Anyám! valami azt súgja bensőmben, hogy egykor mint gazdag ember fogok visszatérni.»

— Úgy menj Isten nevében — felelé. — Légy gazdag, de mindenekelőtt jó maradj! Imádkozni fogok érte, hogy az Úr angyalai vezéreljenek utaidon.

— És valóban — mondá a királyné — gazdag és hatalmas lett, sejtelve nem csalta meg.

— De mily árért? — felelé Ali Amona.

— Sajnálja talán, hogy a keresztény kutyák bús keresztjét nagy prófétáknak, Mohamednek, vidám félholdjával fölcserélte? — kérde a királyné.

— Mit beszélsz? Jól tudod, hogy gyűlölöm a keresztet. Senki sem gyűlölné jobban, mint én. Már százszor lábaimmal tapostam. Én örömnepélyeinken, nem-e ama kelyheket és drága edényeket használjuk, melyek egykor keresztények Istenéé voltak? De anyám, kedves jó anyám, teljes lelkéből a keresztények Istenén csügg!

— Miért, ó hatalmas uralkodóm, miért nem hozatta ide? Osztozott volna örömében és hatalmában és mi mindannyian rabszolgái lettünk volna.

— Három év előtt tudósítást küldtem neki egy fogoly által. Egy pompás palotát számos szolgaszemélyzettel és minden kényelemmel kínáltam neki.

— És ő mit felelt?

— Úgy látszik sírt, midőn tudósításomat meghallotta. Halott halvány lett és reszketett. Ekkor összekulcsolta kezeit és a szobájában a függő kereszt előtt térdre borult és sokáig imádkozott ott. Midőn végre fölkel, azt mondá a küldöncömnek: «Mondja meg annak, aki magát hozzám küldte, hogy Franciaországban egy szegény nő nemsokára meg fog halni fia miatti bűjában és bánatában, és hogy e szegény nő imádkozni fog érte». Ezeket mondá anyám és semmi egyebet.

— Leghatalmasabb uralkodó! Százezen reszketnek tekintete előtt. Mit törődik egy öreg asszonnyal, aki sír, míg annyi sok szép rabszolganő mosolyogva veszi körül. Legyen víg és ne gondoljon többé azokra a keresztény kutyákra, kiket eddig oly bátran üldözött mindig.

— Igazad van. Szóljon a zene a legvidámabban és a tánc kezdődjön újra. Nekem pedig hozzatok a keresztények legtüzesebb borából. Mohamed tiltja a bor élvezetét, de nekem nem.

— Nem, neked nem, uram, királyom!

A következő nap reggelén vagyunk... A nap épen most hocsátá első sugarait a tenger hullámaira. Egy rabszolga berohant Ali Amona dísz-sátorába és így kiáltott: «Allah, Allah, jönnek, ők jönnek!»

Valóban a láthatáron látni lehetett Bankó hajóit. A messze távolból, a fölkelő napsugarai által megaranyozva ragyogott a félhold. Egy jó szél hajtogatta az afrikai tengeri rablók hajóit gyorsan is vígan a honi partok felé. Ali Amona a sátora elé lépett. Büszkén legeltette szeméit a tenger hullámain.

— A próféta szakállára — mondá dacosan — Allah sem hagy el engem. Allah legyen áldva! A keresztények Istenének pedig még ma reggel egy keresztény kutya által fogom visszafizetni, hogy tegnap álmomban úgy megkínzott.

— Királyom — így szólt tiszteletteljesen a rabszolga, ki a hajók feltűntét a láthatáron bejelentette — nézze csak a nehéz podgyászt és a sok keresztény foglyot!

— Halljad, fia a legnagyobb prófétának — viszonzá titokteljes lelkesültséggel a király. — Esküszöm előtted a koránra, hogy saját kezeimmel fogok egy első keresztény fejét levágni, aki szememben nézni merészkedik. Ma valamennyi keresztény kutya reszkessen!

III.

— Ugyan ki merészkednék leghatalmasabb uralkodómnak szigorú és főséges arcába nézni?

— Ó, te nem ismered ezeket a szentelen keresztény kutyákat! De ma újra akarom látni, hogy vajjon a keresztény nő vére ép oly piros-e, mint a mienk!

Eközben a kalóz hajók kikötöttek és Bankó, azoknak merész vezetője, Ali Amona elé lépett és így szólt:

— Uram, Provence partjait pusztítottam. A templomokat kiraboltam. Gyermekeket, ifjakat és hajadonokat, férfiakat és nőket ide megkötözve hoztam és vénasszonyokon kívül mit sem hagytam ott.

— Bankó — úgymond a király — te jól dolgoztál, jutalmad nagy léssen. Menjünk a tengerpartra, hogy zsákmányodat lássam és eskümnek eleget tegyek.

— Micsoda esküt?

— Halljad tehát, kiáltott oly hangon, amely a szerencsétlen foglyokat megreszkettette. — Megesküdtem a próféta szakállára, hogy még ma reggel e nyomorult keresztény kutyák egyikének fejét levágom. Az első, aki merészkedik az arcomba nézni, érezze meg karom erejét és kardom élet.

E szavaknál egy csinos ifjú alakja bontakozott ki a foglyok közül.

— Szultán — mondá a királynak szelid hangon — én bátran szemed közé nézek. Esküdhöz hiven üsd le most fejemet és kiméld a többieket.

— Szentelen kölyök! Mi ad neked bátorságot, hogy velém így beszélsz?

— Halálom a szerencsétlenségben társaimat meg fogja menteni.

— És miért akarsz te érettük meghalni?

— Meg kell halnom, hogy egy bűnt jóvá tegyek.

— Egy bűnt! Valóban nem mondaná senki, hogy te bűnt követtél el.

— De hát ki követte el a bűnt?

— Bátyám!

— És mit követett el bátyád?

— Megtagadta a keresztény vallást, atyáinak hitét... hitehagyott lett.

— Ah! és mi a te neved?

— Jakab.

— Jakab! és hogy hívták bátyádat?

— Annak nincs már neve. De hát mit törődik azzal? Öljön meg!

— Jakab, mondd meg anyád nevét.

— Ő már nem él.

— Ki ölte meg. Talán Bankó?

— Nem; egy év előtt bánatában halt meg szegény.

— Ha anyád élne, bizonyára nem engedné meg, hogy oly könnyelműen a halált kívánjad.

— De igen, mert midőn haldoklék, anyámnak áldásáért esedeztem, így szólt hozzám halk és reszkető hangon: «Jakab, akarsz-e nekem e szent pillanatban, mielőtt Isten ítélőszéke előtt megjelenek, egy fogadalmat tenni?»

— Mindenestre, drága anyám — viszonzám — micsoda fogadalmat kíván tőlem?

— Ha egykor a törökök közé fogsz kerülni — mondá anyám — add oda életedet, hogy bátyád lelkét megmentsed. És én is az enyémet, nagy és iszonyú bűnének engesztelésül áldozom fel; akarod Jakab megtenni?

— Igen, anyám, fogadom, hogy megteszem!

Akkor teljes lelkemből rád adom az anyai áldásomat és ő reá is, mert ő mentve lesz és...

— És? — kérdé élénken a király.

— Nem beszélhetett tovább. Egy erős vérhányás-inger véget vetett életének. Látja, tehát igazam volt, midőn a halált kívántam...

— Nem, a prófétára, te nem fogsz meghalni... Anyádat Agathának hívták.

— Hogyan! ismerte az én kedves jó anyámat?

— Halgass! Hej, vezessék el a foglyot!

E szavaknál Jakab a király lábaihoz borult és sírva könyörgött előtte:

— Megigérte, hát öljön meg. Így menthetem csak meg bátyám lelkét, megfogadtam haldokló anyámnak. Bűnét magamra vállaltam; azért megérdemltem a halált.

— Ifjú — felelé megindulástól reszkető hangon a király — te nem tudod, hogy mit kívánsz. Mondd el élettörténetedet. Hogyan lettél fogoly?

— Minden nap — szólt a fogoly — anyám halála után kimentem a tengerpartra és néztem, hogy nem jön-e egy rabló hajó Afrikából, hogy fivéremért megölethessem magamat. Sokáig hasztalanul várakoztam, ekkor egy napon Bankó hajóit láttam meg, melyek a part felé közeledtek. Mindenki futásban keresett menedéket; én pedig a hajók elé siettem,

hogy bátyám lelkét megmentsem. Azonban nem akartak megölni, hanem a királynak ajándék gyanánt elhozni. Te vagy a király, ölj meg, te megteheted, te megis esküdtél rá. Ölj meg, hogy bátyám lelke megmentve és anyám óhaja teljesítve legyen!

— Jakab! — mondá a király könnyekkel szemeiben — bátyád nem fog elkárhozni. Menj vissza hazádba, menj anyád sírjához és mondd neki: Örülj te nemes anyai szív; mert bátyám vissza fog térni.

Általános bámulatot keltett, midőn Ali Amona megparancsolta, hogy valamennyi keresztény fogoly honába visszavittessék.

— Bankó! — szólt a tengeri rablók főnökéhez — mindent kincs, amit ma hoztál, legyen a tied és alattvalóidé. Nagylelkű akarok ma lenni.

A király visszavonult palotájába. A bátor keresztény ifjúval folytatott társalgás mély benyomást látszék rá gyakorolni. Tánc és zene elnémult a nagy pálmafák alatti biborsátorban.

Egy reggel Ali Amona nem hívta szokása szerint bizalmas rabszolgáját termeibe. Midőn a királyné azokba belépett, üresen találá őket. Ali Amona a hitehagyott, eltűnt palotájából. Messze künn a tengeren fehér vitorlát lehetett látni. Keresztény hajó volt ez, mely sietve evezett Provence partjai felé. Nemsokára ezután látni lehetett egy nagy férfit, gazdag mór öltözetben, egy szegény nő sírján térdelni.

Sokáig sirt és imádkozott.

— Te megbocsátottad bűnömet, ó kedves anyám — szólt azután, miközben fölemelkedett — azt sűgja szívem. Ezentúl életem vezeklés lesz, hogy Isten is bocsássa meg iszonyú tettemet.

És az egykori hitehagyott híven meg is tartotta szavát, mert a trapisták szigorú rendjébe lépett, ahol is önsanyargatás és vezeklés között töltve hátralevő napjait, csendesen az Úrban elhunyt.

(A «Christliche Abendruhe»-ből.)

Közli: *Fr. Tarzicius.*

Ourdesi utam.

(Folytatás.)

UTUNK ez alkalommal Nizzáig minden hosszabb szünet nélkül folyt. Nizzába délután 3 óra körül értünk és a szálló, amelybe szálltunk, nagy meglepetésünkre magyar ember tulajdonát képezte. Jól esett hosszú idő után honfitárssal találkozni. Ebéd után villamoson Monte-Carlóba rándultunk. Remek pálmaligetek, citromfák, kaktuszok és buja virágok között vitt el utunk; túloldalról pedig a tenger, immár napok óta hűsleges kísérel és utitársunk nyújtott remek kilátást. Egy és fél óra alatt Monte-Carlóba értünk. Maga Monte-Carló bájos, szép hely remek parkkal, szép épületekkel is üzletekkel, de ami mindezekben felül leköti az ember

figyelmét, nagy luxussal berendezett éttermek és kávéházakkal. Nem hagyhatom szó nélkül azt a pazarlást és fényűzést sem, amit a nők ehelyütt különösen, kifejtenek ami különben a helynek megfelelő keretet ad. A játékbarlang szép impozáns épület remek hallal, ahonnan az üvegezett ajtókon keresztül némi bepillantást nyerhetni a játéktérbe is.

A főbejáratnál fogat-fogatot ért; jöttek-mentek az emberek, nők és férfiak, hogy kockára tegyék existenciájukat — életüket. Szántam ezeket az embereket és önkéntelenül párhuzamot vontam a két különböző: az Isten kegyelmében és az egyedül az élvezetekben töltött élet között. Amíg szántam őket azért, hogy az elsőt teljesen nélkülözik, magamban áldottam és hálát adtam Istennek ama végtelen jóságáért, amelynél fogva nekünk, érdemtelenségnek azt osztályrészül juttatta.

Legközelebbi állomásunk Ventimiglia volt. Tartózkodási időnk itt rövid lévén, csak a tengerpartot nézhettük meg, mely kedves pálmásoros sétányával ismételtelen megnyugtatólag hatott kedélyünkre. Ventimigliában oda és visszafelé is vámvizsgálat volt és említésreméltó még ehelyütt, hogy a pályaudvaron szemközt elhelyezett két óra között épen egyórányi időkülönbség van, lévén Ventimiglia az olasz-francia határon.

Ha vad orkán és zivatar van kitörőben, akkor jelentkezik előtte hideg, kellemetlen szellő. Ilyen szellő remegtette végig lelkünket, amikor meghallottuk, hogy a háború vézmadara készül elszabadulni és rátörni szegény hazánkra. Jaj, csak már otthon lennénk, nyugtalankodtunk és csapongó képzeletünk máris rémséges képekkel kínozza bensőnket. Nem kívántunk sehhol sem megállani. Páduában már egyikéssé megnyugodtunk. Meg is tekintettük a páduai szent Antal-templomot, szent Antal sírját és ereklyéit. Az ereklyék között, amelyek egy külön kincstárban vannak elhelyezve láttuk szent Antal állkapcsát, egy ujját, nyelvét, egy fogát és a követ, melyen lelkét kilehelte; mert bár súlyos beteg volt, nem engedte meg, hogy párnát tegyenek feje alá.

Rövid félórás utazás után Velencébe értünk. Édes hazánk szomszédságában lévén, nekibátorodtunk és szétnéztünk a tündérszép városba. Lehajóztunk a szent Márk-térre, megnéztük a szent Márk-templomot, ahol is a sok szép arany mozaikmunka vonta leginkább magára figyelmünket. A szent Márk-téren hagyományoszerűen megetettük a galambokat, minek megtörténte után a dögepalotába mentünk, ahol vezető fogadva, megmagyaráztattunk magunknak minden érdekes festményt, minden fontos tudnivalót.

Az emeletre az úgynevezett aranylépcsőn mentünk fel, mely lépcsők márványból valók és elnevezésüket onnan nyerték, hogy ezen lépcsőkön csakis a patriciusoknak, a köznépből pedig csak azoknak volt megengedve a feljárat, akik katonai vagy jogügyi téren kitüntetést szerez-

tek és így nevük az «Aranykönyvbe» beiratott. Ezen lépcsőkön felhaladva a tanácsstermekbe értünk, melyeknek falai is plafonjai remek festményekkel ékítvék, gazdagon aranyozott diófafaragással. Meglepő, hogy a festmények, mint maga az aranyozás is oly jókarban vannak, hogy vezetőnk ismételten hangsúlyozta, hogy mindezideig sem újra festve, de még csak renoválva sem lett semmi. A festmények között a legszebb és legérdekesebb egy rendkívül nagy falfestmény, mely Tintoretto remekműve és amelyen 1285 alak van különböző arckifejezéssel, különböző elhelyezésben. Ezen művén nevezett festő közel 7 évig dolgozott. Érdekes ezenkívül még egy kisebb mennyezetfestmény, mely a tavaszt és telet ábrázolja. A telet egy ülő, ősz aggastyán jelképezi, míg a mellette térdelő üde, szőke kalászatokat gyűjtő nő a tavasz jelképe. Különösen jellemző és érdekes e festménynél, hogy az ember a terem bármely sarkából és bármely oldalról tekinti a képet, a szőke nő feje mindig szembenéz az emberrel. A többi festmények többnyire nagy csaták, tengeri ütközetek emlékeit örökítik meg avagy Velence eljegyzését a tengerrel jelképezik.

S szóljak-e a «dogék» letűnt fénykoráról, arról a feltétlen hatalomról, amellyel élet és halál felett rendelkeztek, életet vagy — sajnos — legtöbb esetben halált osztottak?

Szóljak-e ama földalatti börtönökről, melyeket szintén láttunk, amelyeknek borzalmaikat élénken magunk elé képeltük és amelyeknek boldogtalan lakói tudták, hogy a halál biztos számukra?

Eme börtönök egyikében töltött az utolsó doge is — ellentétes politikai nézetei miatt — 78 órát, mely idő alatt trónjától megfosztották, elítélték, börtönbe vetették és ki is végezték. Az egyik tanácssteremben az összes uralkodó dogék arcképei is el vannak helyezve; ezen kivégzett doge arcképének a helyén fekete alapon szomorú élettörténete van csak néhány szóval megörökítve.

Láttuk azt a tengerre nyíló kölemezt is, amelyen át a kivégzett boldogtalanok zsákba kötve, kövekkel megterhelve a tenger fenekére dobták. Az úgynevezett hármak tanácsa volt az a rettegett hatalom, mely a szerencsétlen vádlottak sorsa felett ítél.

Láttuk azt a falba vájt levélszekrényt, az úgynevezett «Löwenmault», amelybe azon anonymleveleket dobták, amellyel egyik-másik felebarátjukat bevádolták az emberek. Ezen levélszekrény vasajtaja az egyik tanácssterembe szőtt és két különböző zárral volt ellátva; ezen zárok kulcsait egy-egy a hármak tanácsából őrizte, úgy hogy a levélszekrény felnyitásánál a hármak tanácsából kettőnek — egymás ellenőrzésére — okvetlen jelen kellett lennie.

Ha azután egyik-másik családból örökre eltűnt egy fivér, az atya vagy rokon, úgy emlegették csak, hogy az oroszlánszájba «Löwenmaulba»

esett. Mert hogy a hármak tanácsában kik foglaltak helyett, soha senki nem tudta, mivel a tizek tanácsának akiknek kebeléből e három választott esküvel kellett megigérni, hogy ezek neveit soha el nem árulják. A vádlott sem tudta soha, hogy ki az ő lelketlen bírása, mert mikor a törvényszéki palotából, mely az úgynevezett sóhajok hídjá által van a doge palotával összekötve átvezették először egy kis előszobába jutott a vádlott.

Itt teljesen fekete lepelbe lett burkolva, utána bevezették a terembe, melynek falai szintén feketével voltak bevonva; a hármak tanácsa pedig hasonlókép talpig feketében, fekete álarccal várták a vádlottat. Ebben a teremben, ebben a milieu-ben életet nagyritkán, ellenben annál gyakrabban osztottak halált.

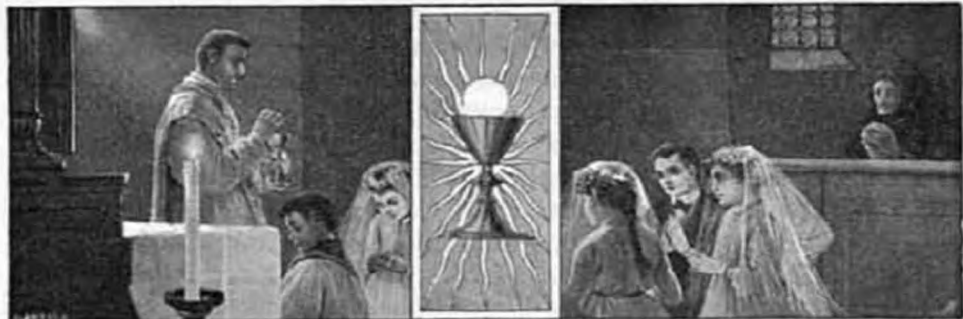
E teremből jutottak azután az elítéltek az imént vázolt földalatti börtönökbe, várva a szomorú halált. Délre járván az idő szállodánkba siettünk és egy kis délutáni séta után hajóra szálltunk, hogy reggelre virradva elérjük Fiumét.

Ez éjjel nagy vihar volt a tengeren. Sohasem láttam tengert háborogni, sohasem éreztem a tenger fenekén szunyadó elemeket ily vehemens erővel kitörni, mint eme felejthetetlen éjszakán. Hálófülkénk ablakán kipislantva, láttam, mint csapnak, mint emelkednek a hullámok mind magasabbra. A hajó ringott, recsegett. E bösz elemek zaja mellett dörgött, villámlott, eső, sőt jég is esett. Képtelen voltam aludni s folyton csak arra kértem Istent, vajha engedné meg, hogy még egyszer partot érjünk. Egyszerre csak éreztem, hogy hajónk a böszült elemek zaja közepette megállt s e pillanatban a földélezen levő mintegy 40 főnyi horvát zarándokcsapat, kik szintén Lourdesből tartottak hazafelé, szent énekeket kezdtek énekelni. Megrémültem, de a másik pillanatban már Istennek ajánlottam lelkemet, azt hívén, hajónk sülyed, hogy elvesztünk.

De Isten irgalmazott szegény bűnös lelkünknek, kiterjesztette segítő, áldó kezét felénk, azt a szent kezet, amelyet egész utunk alatt hol a természet szépségeiben csodáltunk, hol a csendes, tükörsima tenger ezüstös fodrocskáiban áldottunk, parancsolt a szelek és elemeknek és hajónk rövid pillanatok után folytatta útját és minden baj nélkül befutott Fiuméba.

Buzdításul még csak annyit, hogy nem hiába búcsuzunk a lourdesi Grottától azzal, hogy a «vizontlátásra», de meg vagyok győződve arról — hisz érzem magamon — hogy mindenkit, aki egyszer Lourdesba volt, szive-lelke oda visszavonz. Azért bátran és lelkesedéssel merem állítani és mondani, ne féljen senki az uti fáradalmaktól, gyűjtse össze mindenki filléreit, ha éveken át is és igyekezzék mindegyikünk, ha hosszú évek múltán is Lourdesba eljutni.

Szűzanyánk hív, vár, tárt karokkal fogad. Jézus, az ő szent Fia pedig bőszegesebb áldásaiban részesít, ha Lourdesba eljuthattunk. *Minye Ilona.*

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: Dr. WÉBER PÁL.

Fölaajánlás.

A HÁBORÚ borzalmaiból sebesülten hazakerült katonáink beszélnek, hogy a vészteljes napok és órák visszavezették őket Krisztushoz és megtanultak imádkozni. Megindult szívvel fogadják, hogy hálából megmenekülésükért más életet, új életet akarnak kezdeni. A háború kemény megleckéztetése tényleg a vallásos föllendülés új korszakának hajnalhasadása. A papságra is nagy és felelősségteljes feladatok várnak. Isten vetése gazdag, sok és buzgó aratóra van szükség. Ezért ne mulasszuk el szentáldozásainkat arra a célra is felajánlni, hogy az Úr Jézus hívjon «sokakat» a papi pályára, hogy a minden téren észlelhető és tapasztalható vallásos megújulásnak minél nagyobb számban legyenek buzgó munkásai, rendíthetetlen pionirjai. A francia kath. lapok panaszkodnak, «hogy óriási a paphiány. A luçoni egyházmegye 301 plébániája közül 118-nak nincs papja. Hasonló az állapot a többi egyházmegyében is.» Az aratás bőséges volna másutt is, nálunk is, de a munkás kevés. Kérnünk kell az aratás Urát, hogy küldjön aratókat a munkába. Az egyik baranyamegyei esperesplébános írja, hogy falusi temploma minden nap tele van imádkozókkal, kiknek legnagyobb része nap-nap után áldozik. «Nagyon épületes — írja — a mindennapi áldozók nagy száma...; megható az alkonyati időben egymást felváltó adorálók sokasága, kik között nagy számmal láthatók az iskolás gyermekek is... Az ősz óta ki sem mozdultam plébániámból, minden papi vigasztalással igyekszem csüggedt hűségben a bizalmat fenntartani és minden időmet nekik szentelni.» A háború után talán még inkább szükség lesz a lelkipásztorra. A csüggedtek és szomorúak száma nem fog apadni; a nyomor szintén nem fog megszűnni; a báránybőrbe öltözött hamis tanítók és bölcselkedők ugyancsak nem fognak elmaradni és elhallgatni. A háború ideje az

állandó tavasz, amikor a kegyelmi élet nedvkeringése a lélekben megindul, amikor minden vajudik, virágzásnak, életnek indul. Biztosítani, állandósítani kell az isteni Napnak életető, kifejlesztő, termékenyítő sugarait; az egészségesen nekiindult, dús termést ígérő vetést jégveréstől, zivatartól, felhőszakadástól meg kell védeni. A lelkeket a háború Isten felé irányította; az eucharisztikus Jézus újból elfoglalta az Őt megillető helyet: az emberek lelkét. Biztosítanunk kell országlását, uralmát. A néhez munka sok dolgos kéz után tekint. «Kérjétek azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.» Kérjük az eucharisztikus Jézust szentáldozásaink felajánlásaival, hogy «látván» a megtérő «se-reget, könyörüljön rajtok», nehogy «elszédjenek, mint a pásztor nélkül való juhok.» Minden szentmise az eucharisztikus Jézus jóságos megjelenése körünkben; minden szentáldozás szeretetteljes leereszkedése szívünkbe, hogy vegye kéréseinket. Kérjük a jó Pásztort, hívjon szent oltárához nagy számmal papokat, kik kiosztói legyenek megváltása érdemeinek és kegyelmeinek. Jó Pásztor, juhaid és báránykáid vagyunk, küldjél sok és hű pásztort. Imádkozunk buzgón és állhatatosan papi hivatásokért. Az Úr Jézusnak bizonyára tetszeni fog buzgóságunk, midőn látja, hogy eucharisztikus országa ügyét annyira szívünkön viseljük.

Contardo Ferrini.

HSZAVAKNÁL mindig többet hat a példa. Hit, imádság, jócselekedetek biztosítékai ugyan a kegyelmi életnek, de igazi forrása maga Krisztus, ki magáról azt mondotta: «Én vagyok az út, az igazság és az élet.» Ha azt akarjátok, hogy szent Pál szavai megvalósuljanak: «Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él énbenem», vagyis, hogy gondolkozástok, érzésvilágotok, akaratotok folytonos harmóniában legyenek szándékaimmal, úgy Belőlem kell élnetek, Belőlem kell táplálkoznotok, mert Én vagyok a szőlőtő, ti pedig a szőlővesszők, Én adok erőt, kegyelmet ahhoz és pedig a méltó gyakori szentáldozásban. Ezt az igazságot látjuk megvalósulva Contardo Ferrini életében is. Milanóban született 1859-ben; szülei vallásosan nevelték. Mint tanuló ifjú társainak mintaképe, mint egyetemi hallgató a keresztény katolikus gondolkozás és érzés megtestesítője. Világi pályán maradt és megmutatta, milyennek kell lennie egy öntudatos katolikus életnek. Meghalt 1902-ben mint a páduai egyetemen a római jognak hírneves tanára. Semmi kerettség, csupa mélység, kedvesség, szelidség, szentség. Istennek és tanulmányainak élt. Imádkozó és tanuló lélek. A jogi forrás-tanulmányok mellett lelke örömmel merült el Isten utáiba és boldog volt, ha Urával társaloghatott. Életének jellemvonása mélységes tisztelete az Oltáriszentség iránt.

Első szentáldozásával jegyezte el magát az eucharisztikus Jézussal, kinek asztalánál azóta majdnem minden nap megjelent. Első szentáldozásával kapcsolatban, írja atyja: «Ez időtől fogva magatartása és személyes érintkezése leírhatatlanul kedves volt.» Antónia nővérének Ferrini maga is leírta később első szentáldozása kegyelemteljes hatásait: «Aki Isten vigasztalásait megízlelte, nem egy könnyen fog a világ örömei után szaladni és ártatlansága fehér ruháját, mellyel első szentáldozáshoz járult, a világ porával behinteni.»

Az egyetemet Páduában hallgatta, mint a borromei kollégium tagja. Buzgósága itt sem lankadt. Ellenkezőleg. Az előadási órák között észrevétlenül eltűnt társai köréből és a közellevő templomba ment Üdvöztőtőjével társalogni. A Sant-Prino templom plébánosa írja, hogy «nagyon gyakran» látták, amint «angyali bensőséggel, összeszedettséggel, buzgósággal az Úr asztalához járult.» Olyan épületes volt magatartásában és imádkozásában, hogy a hívek, kik őt névleg nem ismerték, a kollégium szent Alajosának nevezték. Ferrini maga írja, mily nagy öröme volt szentséglátogatásaiban és áldozásaiban s mennyire tapasztalta áldozásai révén az Úr Jézus kegyelmének működését, mely napról-napra közelebb hozta szent Szívéhez.

A nagy tudású Ferrini, már fiatal korban egyetemi tanár lett. Ne gondoljuk, hogy a gyors emelkedés vagy a társadalmi életben való részvétel lelki előmenetelében meggátolták. Mint egyetemi tanár is nap-nap után láthatták tanítványai az Úr asztalánál. Előadásai után első útja szintén a templomba volt. Rengeteget tanult; több nyelvet tudott; irodalmi munkássága kihatott Olaszország határain túl. A társadalmi és egyesületi életből is erősen kivette munkarészét. S mindegyik a nagy és sokoldalú munkára a mindennapi szentáldozás képesítette. Napról-napra fényesebben nyilatkozott meg lelki szépsége és életszentsége. Főlemelők «elmélkedései» és «előkészülete a szentáldozáshoz», melyekből meggyőződhetünk, mily nagy volt tisztelete az Oltáriszentséghez és mily nagy előkészülettel, összeszedettséggel és bensőséges hálaadással végezte naponkinti szentáldozásait.

Olyan a halál, amilyen az élet. Ferrini halála is méltó befejezése volt földi életének. Halálhírére az emberek azt mondogatták: meghalt egy szent. Szenttéavatási kérelmezéssel már több város járult a Szent-székhöz. Ferrini mindnyájunk példaképe. Egyik életrajzírója úgy jellemezte: a hit és tudomány férfia. A tudomány nem ellensége a hitnek; ezt Ferrini élete gyakorlatilag bizonyítja. Az Oltáriszentségben van a mi igazi tanítónk, kinél «a tudományok összes kincsei» megvannak. Ez élő példa találjon hazánkban is sok követőre és vezessen sokakat az eucharisztikus Jézushoz.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. SZVLLABA EMIL.

A természet az Oltáriszentség szolgálatában.

ISMÉT szép tavaszi ruhájában áll előttünk a szép természet, mintha csak új, szebb életre támadt volna föl a mi jószágos isteni Üdvözítőnkkel. Mondhatom is, hogy drága ez a világ a kegyes Úr Jézusnak, mert nemcsak felékesíti lassacskán lombbal, virággal; nemcsak betölti madárénekekkel, hanem sokat, igen sokat kiválaszt magának a teremtményekből a maga szolgálatára a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Ime, a termőföld. Szolgál-e a szentségi Úr Jézusnak? Bizony nagyon, de nagyon. Először is hordozza azt a sok szép templomot, amelyben a szentségi Király lakozik. De ez csekélység. Nagy dolog azonban, hogy a föld táplálhatja a búzamagot, amelyből majd aranykalász lesz, a kalász magvából liszt, a lisztből meg szent ostya. Táplálnia szabad a szőlőtőkét; rajta majd fűrt nő; a fűrtből kisajtoltják a bort, amelyet a szentmisében átváltoztat az áldozópap. Ó, ha ezeket elgondolom, szinte felkiáltok: «Áldott vagy, anyaföld! Egészen szentnek látszol nekem! Még meghalnom is könnyebb, ha ezekről megemlékezem, minthogy akkor a te kebleden nyugszom majd, amelyből búza és szőlő nő: lehet, hogy fölöttem is hullámszik majd egyszer a búza vagy érik a szőlő».

A szentségi Királynak a levegő is szolgál. Mert úgy-e, levegő nélkül nem lehet beszélni? A hang úgy támad, hogy azt a levegő csinálja, amelyet beszívtunk s amely beszédkor légcsővünkben hangszalagjainkhoz ütődik. Ámde, ha a hang a levegőtől ered, úgy tőle erednek azok a szent szavak is, amelyeket az áldozópap Úrfelmutatáskor mond s amelyekkel a kenyeret Jézus szent testévé és a bort az ő szent vérévé változtatja át.

Alig látszik valami csekélyebb dolognak néhány csepp víznél s ime: mekkora kitüntetés éri ezt a néhány cseppet a szentmiseáldozatban! Az áldozópap a borhoz keveri s a néhány vízcsepp oly szorosan egyesül Jézus szent vérével, mint az a víz, amely a keresztfán az Üdvözítő szent oldalából folyt ki. Hiszen a borhoz vegyített vízcseppek úgyis ezt a szent vizet jelentik.

Említsem-e a köveket, amelyekből templomokat és oltárokat építenek? a drágaköveket, amelyek a szent kelyheket és a szentségmutatót ékesítik? az ércből készült harangokat, amelyek Jézus nyelvéné tesznek s a szentmisére hívnak? az aranyat, ezüstöt, amiből a szent kelyhek és a szentségmutatók készülnek?

Ámde a szentségi Úr Jézus nemcsak az élettelen, hanem az élőlényeket is kiválasztotta a maga szolgálatára.

A növényvilágból, a gabonaneműek közül, a legnemesebbet választotta ki, a búzát. Ebből lesz a kenyér, amely az ő testévé változik. Szintúgy a gyümölcsből is a legnemesebbet választotta ki, a szőlőt. Ebből lesz a bor, amely az ő drágalátos vérévé változik.

Kiválasztotta a lent is, hogy a fehéreneműt szolgálta az istentisztelethez. Kiválasztotta a tömjént, hogy illatos füstjével jelentse a mi imádságunkat. A virágoknak meg az a szép feladat jutott, hogy egészen közel lehessenek hozzá az oltáron. Ott jelentik Jézusnak végtelen szeretetét, tisztaságát; de helyettünk is állanak ott, azért eszünkbe juttatják, hogy lelkünk legyen oly szép és kedves, mint amilyenek ők.

Sok fa is szolgál a szentségi Úr Jézusnak. Itt vannak mindjárt azok a fák, amelyekből az oltárok készültek. S hány boldog fa áll még kint az erdőben, amelyet Jézus arra választott ki, hogy belőle oltár legyen — majdnem azt mondtam, hogy jászol vagy kereszt, mert hiszen, ugyebár, oltáraink hasonlóak a bethlehemi jászolhoz, mert rajtuk a kenyér színében úgyszólván megszületik az Úr Jézus; de hasonlóan a Kálvária keresztfájához is, mivel az oltáron ugyanazt az áldozatot mutatja be vérontás nélkül az Üdvözítő, amelyet vérét ontva a Kálvárián mutatott be.

Ha a fákra gondolunk, nem szabad megfélekednünk az olajfáról sem. Hiszen Jézus sokszor imádkozott az Olajfák hegyén; az olajfák voltak nagycsüörtői imájának s véres veritékének tanúi. Tanúi maradnak a világ végéig a szentségi Úr Jézus végtelen szeretetének. Mert nemde, az olajfák nedve, úgyszólván az ő vérük, az olaj, éjjel-nappal ég a templomban, a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt! Azonkívül szent olajjal szentelik fel püspökeinket, oltárainkat, kelyheinket, szentségtartóinkat, minthogy mindezek a legméltóságosabb Oltáriszentség szolgálatára vannak rendelve.

Az állatok közül a selyemhernyó készíti a miseruhához való selyemszálakat; a méhecske fűrgén száll egyik virágkehelyről a másikra: nem szabad restnek lennie, sok dolga van: össze kell gyűjteni a viaszhoz valót, hogy legyen elég viaszgyertya az oltáron az ő jó, nagy Királya, a szentségi Úr Jézus körül. Az Isten kedves kis énekesei, a madarak, gyönyörűséget okoznak nekünk, de ki tudja, hány szentmisén énekeltek már Afrika vadonjaiban, mikor ott a szabad ég alatt a miséző misszionáriuson kívül alig volt valaki a szent áldozaton.

Az állatok azonban nemcsak ilyen módon szolgálnak a legméltóságosabb oltáriszentségnek, hanem úgy is, hogy eszünkbe juttatják a Királyt. Bárányt látsz? Jusson eszedbe az Isten Báránya, aki lelkednek ededelévé válik a szentáldozásban, mint ahogy az izraelitáknak is táplálékul szolgált a husvétii bárány. Oroszlán képét pillantod meg? Lám, a szentírás az Úr Jézust Júda törzséből való oroszlánnak nevezi, mert végtelenül hatalmas s azért minden gonoszságot le tud győzni. Le tudja győzni a mi rossz kívánságainkat is, csak vegyük magunkhoz minél gyakrabban. Sokszor nézed talán, amint a kis csibék anyjuknak szárnya alá bújnak? Még ez a kép is figyelmeztet a te Jézusodra. Hiszen bánatosan mondta zsidó honfitársainak: «Jeruzsálem, Jeruzsálem! hány-szor akartam egybegyűjteni fiaidat, mint a tyúk egybegyűjti csirkéit szárnyai alá és nem akartad». Mi azonban éppoly szívesen menekszünk Jézushoz, mint ahogy a kis csirke fut veszély idején anyjának védőszárnya alá. Leginkább a legméltóságosabb oltáriszentségben teljesedik ez. Templomaink körül egymás mellé sorakoznak házak; a templomban szintúgy az oltár körül a sok szív: köztük a fölséges Király, aki a házakat és a szíveket oltalmazza.

Szeressük a szép természetet, a szép világot, hiszen az Úr Jézus is szereti: azért választott ki magának belőle annyit a maga szolgálatára a legméltóságosabb oltáriszentségben. Tekintsük a szép természetet hű társunknak a szentségi Úr Jézus szolgálatában. Ne bántsát a vetéseket, azokból lesz a búza! Ne bántsát a fákat: belőlük épülnek az oltárok! Szeresd a madarat: Jézusodnak énekese!

Légy egyúttal hűséges is a szentségi Jézus szolgálatában! Lásd, egyetlen teremtménye sem ellenkezik, mikor erre a szolgálatra kiválasztják. Te se ellenkezz tehát, hanem vidd nagy örömmel a gyakori szentáldozásban Jézus elé szivedet s kérd, hogy fogadja el örök lakásul.

Ezek a teremtmények szolgálnak a szentségi Úr Jézusnak, de nem tudják, mit tesznek. Ó, ha tudnák, mennyire örülnek! S ha látnának gyermeket, aki hideg szívvel jár a templomba, alig néha-néha áldozik, ha szólni tudnának, még a templom kövei is kérnék, hogy szeresse már egyszer azt a Jézust, hiszen ők szeretik, pedig nem az ő kedvükért la-

kik a szentségházban. Felkiáltának: «Gyermek, te többet érsz Jézusnak, mint minden aranykehely, gyémántos szentségmutató és márványoltár! Többet érsz, mert az arany elkopik, a gyémánt s a márvány valamikor porrá lesz, de a te lelked örökre megmarad. Állj tehát élünkre, szolgálj a mi nagy Királyunknak még hivebben, mint mi: szived legyen kelyhe, temploma tested, lelked, szereteted az öröklámpája s meglásd, vidám lesz az életed, mint az éneklő madaré».

EUCCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Szövetségünk 3. szabálya így szól: «Minél több tagot iparkodjunk a Szövetségnek szerezni». Ime kedves barátaim, most mennek az első szentáldozók az édes Jézus vételére. Ne engedjük bennük elaludni a szeretetet a szentáldozás és az Úr Jézus iránt. Hozzuk el őket a Szövetségbe, irassuk be a kis Benjamineket a mi lelkes gárdánkba, teljesssük — itt az alkalom — Szövetségünk 3. szabályát.

* * *

Budapest. Az *Ifjak Eucharisztikus Szövetsége* gyűlése február 21-én, valamint a *Leányok Eucharisztikus Szövetségé*-nek gyűlése február 28-án fontos dolgokat beszélt meg, amelyet most már életbeléptek. Már március 7-től kezdve minden vasárnap és ünnepeken a Szövetség összes tagjai félóránként *szentségimádást* tartanak az «Örökimádás» templomban. Egyszerre ketten imádnak imazsámolyon a szentély bejáratánál. Reggel 8 órakor kezdődik és tart este 6 óráig. Az ifjú lelkek benső imádása bizonyára rendkívül kedves az édes Jézusnak és nekünk sok kegyelem forrása. Tartsuk tehát kitüntetésnek, hogy ott imádhassuk az édes Jézust. Bár minden szövetség utánozná. A leányszövetség gyűlésén az igazgató azt is előterjesztette, hogy a tagok vegyenek részt az oltáregyesület munkadélutánjain, ahol templomi ruhákat varrnak. De eddig — sajnos — kevesen jelentkeztek. Egyébként a leányszövetségnek tagjai folyton örvendően emelkednek. Fájdalom, ezt nem mondhatjuk el az Ifjak szövetségéről. A februári koncert-jövedelemből *42 koronát* adtunk katonárvák javára.

A gyermekszövetség tagjainak száma már 3000 körül van.

Esztergom-viziváros. Liptsey Főtisztelendő úr új gyermekszövetségi csoportot alakított. Adja a jó Jézus, hogy száma és buzgósa napról-napra gyarapodjék.

Csabrendek. Lassan, de biztosan nő a Szövetség buzgó tagjainak a száma. Szeretettel üdvözlöm az új igazgatót.

Lippa. Gyermekek, büszke vagyok rátok, annyi jót hallani rólatok. Persze, azok a jó, kedves nővérek jól vezetnek benneteket. Becsüljétek meg őket nagyon. Pá!

Tolnaozora. Pici vetemény vagytok, de majd megnöveszti a tagok számát az édes Jézus, csak legyenek példásak és buzgók a szentáldozásban.

Sopron (Orsolyák.) Lám-lám, az édes Jézus eddig nem mutatta meg nektek a Szövetséget és kedves ujságját a «Jézusom örömm»-et, pedig már három éve létezik Sopronban. De most megtaláltátok gyermekeim, hát becsüljétek meg nagyon.

Vasvár. Gyönyörűen fejlődik nálatok a Szövetség. Gratulálok és szeretettel üdvözöllek gyermekeim!

Tata-Tóváros. Sokan férnek ám el abban a gyönyörű nagy templomban, hát csak gyűjtsétek tagokat, de buzgókat! Ott, ahol olyan jó tisztelendő van, mint a tietek, ott az eucharisztikus Szövetség nagy-nagy táborát akar szerezni. A jó Jézus áldjon meg benneteket!

Pozsony-Püspöki. Ti — különösen a verekenyeiek — nagyon jók és buzgók voltatok. Örüljétek, hogy a mostani tisztelendő úr épúgy szereti a Szövetséget, mint aki elment. Szeretnék hallani valamit rólatok, gondolom nem járt olyan hideg márciusban, hogy még a ténta is befagyott volna. No hát — írjátok gyermekek valamit magatokról — jár-tok-e áldozni, az ujságot olvassátok-e, volt-e közös felajánlás stb.

FESLŐ BIMBÓK

Visszaemlékezés az első szentáldozás napjára.

IGEN EMLÉKSZEM azon napra, melyen először vettem magamhoz az Úr Jézust, mely élttem legboldogabb napja volt. Az első szentáldozás napján legjobban örültem annak, hogy az Úr Jézust magamhoz vehettem. Aki mindig védi lelkemet a rossztól. Én az első szentáldozásra úgy készültem, hogy vajjon fog-e tetszeni az Úr Jézusnak szívem, melyet oly nagy gonddal takarítottam ki s melyet oly szépen akartam földiszíteni s gondoltam, tetszeni fog-e az Úr Jézusnak? Bár én azt hiszem, hogy az első áldozásom tetszett az Úr Jézusnak, mert megengedte azon nagy kegyelmet, hogy mindennap mehetek az Úr asztalához. És az forgott mindig az eszemben, mit kedves nővérünk mondott, hogy egy szent látta, amikor a pap áldoztatott; némelynek örömmel ment szívébe, mert lelke tele volt érdemmel. Ó, ha én láttam volna, hogy mert a szívembe! De akkor gondolni sem mertem, mert nem volt semmi érdemem. Az első szentáldozásom napján legjobban vigyáztam lelkemre

és fehér ruhámra, hogy mindakettő egyforma szép, tiszta legyen és hasonlítson a boldogságos Szűzhöz, kinek egész életén át szenny nélkül maradt a lelke. Én azt kértem az Úr Jézustól, hogy kedves nővér lehessenek, mit meg is hallgatott az Úr Jézus; de még eddig nem kaphattam meg, de az édes Jézus nem fogja megtagadni az a kérést, melyet öt éve kérek tőle. És hogy még mit kértem, arra már nem emlékszem. Mikor az idei első áldozó gyermekeket láttam, azt gondoltam, hogy mily nagy örömnapra virradtak, de amely soha többé nem fog ismétlődni, és imádkoztam értük, hogy igen boldogok legyenek e napon, hogy egész életükben el ne tudják felejteni és sírtam azért, hogy már számomra elmúlt az a nap, mely többé vissza nem jő. Ha én most áldozhatnék először! Milyen buzgón készülnék most, még sokkal buzgóbban, mint első áldozásomkor tettem!

Azt a hibát, hogy első áldozásom nem végeztem úgy, mint most végezném, most azzal iparkodom jóvátenni, hogy most mindig jobban iparkodom szentáldozásaimat jól végezni és így az Úr Jézust kiengesztelni. Most tudom igazán, hogy minő nagy esemény: «először áldozni».

Sárvár, Fehérvasárnap.

Maráczai Ilona,

Eucharisztikus Gyermekszövetségi tag.

MI SZERETNÉK LENNI?

Mi szeretnék lenni?

Illatos füstfelhő
A tömjéntartóból,
Égjelé törekvő.

Mi szeretnék lenni?

Viruló rózsaaág,
Amely díszítené
Jézusom trónusát.

Mi szeretnék lenni?

Mostan leeseft hó,
Égi tisztasághoz,
Jézushoz hasonló.

Mi szeretnék lenni?

Búgó fehér galamb;
Istent dicsérgető,
Csengő hangú harang.

De nem — ez egyik sem

Elegendő nekem,
Mégis csak az legszebb,
Mit adott Istenem.

Kenyér alakjában

Egyesül bensőmmel,
Érte égő-lángzó,
Szerető lelkeimmel.

Mint két égő tűzláng,

Egyé leszek vele,

Hála neked érte,

Szívemnek Istene!

Dr. Turchányi M.

Röptében a nagyvilág körül.

Hős papok

HATALMAS vérmező ma Európa felszíne, melyen sűrűn nyílnak a hősiesség és áldozatkészség vérrózsái. Áldozatok láncolata új történelmi alakulásnak, új irányú fejlődésnek csiráit hinti el. S ebben a katasztrofális világtörténelmi munkában a katolikus egyház papjai ép-úgy megőrzik erkölcsi vezetőszeropüket, mint a külső béke eszmei harcaiban. Hős papokat látni mindenfelé! Hős papokat látni először is a *harctéren*, ahol most is lüktet a papi szivekben az 1848-iki Erdősi piarista, a branyiszkói hős hazafias, bátor lelkülete, mely keresztet és kardot egyaránt kezébe ragad, hogy a hazáért küzdő katonákat lelkesítse és diadalra vezesse. Sok katona-páter, kik nemrégén még valahol egy csendes falu sekrestyéjében breviáriumboztak, most vitézségi hadiíremmel a keblükön gyujtják a harctéren a sziveket és lelkeket hősi küzdelemre. Gondolta-e a fiatal Stovicssek Béla, amikor másfél évvel ezelőtt az Örökimádás-templom fehér márványoltára előtt fehér lélekkel bemutatta az Úrnak először a a szentmiséáldozatot, hogy 1915 telében valamelyik kárpáti magaslaton ő fogja megragadni a kardot, mely már minden tiszt kezéből kihullt és győzelemhez, a sok vérbe került magaslat elfoglalásához segíteni a magyar katonákat. Ezt a hősiességet a királyi kegy is észrevette és kitüntette. S hánynak a keblén diszeleg a «pro piis meritis» papi érem azon hősiességért, amellyel a sebesülteket a legnagyobb tűzből kimentik, a harcolókat a lövészárokból meglátogatják, meggyóntatják. Egyeseknek maga az Úr adhatja meg mindjárt a jutalmat: a lapokat is végigjárta annak a német papnak az önfeláldozása, kit szentségek feladása közben ölt meg az ellenséges srappell.

Nagyobbak ezeknél azok a szenvedő hősök, kik gróf Sceptytzky lemergi érsek sorsában osztoznak és hazájukért a számkivetés keserű kenyerét eszik valahol Szibériában. Ki tudná ezeknek számát megmondani? Magából Galiciából számos ukrainista görög papot hurcoltak el Szibériába és Astrachanba.

Látni aztán hős papokat a kórházakban, mikor az irgalmas szamaritánus tisztjében járják körül a sebesülteket, vigasztalnak, bátorítanak s kigyújtják számos lélekben a szenvedéseket feledtető krisztusi hit fényét. — Jól esik annak a katonának a cigaretta, az olvasmány is, de ez mind csak kicsi kedveskedés. Leikének hányattatását, családjáért aggódó szívének fájdalmát, sebének kínzó sajtóját a vallás vigasza feledteti vele. Milyen istenes lelkek is a sebesült katonák; mennyire megfinomult a lelkük a háború tűzkeresztségében; kedves mosollyal tűrnek, öreg nénikét megszegyenyítő buzgósággal imádkoznak s a világerért le nem vennék nyakukról a rózsafüzért, érmet, mely a háború véres napjaiban volt talizmánjuk. S ezeket a nemes, meleg érzéseket Krisztus papja pattantja ki a sebesült lelkéből. Munkája nehéz, fáradságos. Sok helyen nem látják szívesen — a vezetőségek; sokszor meg kemény lelkek is akadnak, kik fájdalmukban, lelki sötét-ségükben révedeznek és nem találják meg a kereszt fényét és erejét.

A halál bacillusai: tifusz, kolera, stb. nem remegtetik meg a pap lelkét, pedig áldozatát sokszor az ő soraiból is sűrűen szedi. S a halál bacillusa kiméretlenül igazságos. Nem válogat; aki útjába akad, azt kívánja, még ha véletlenül püspök is az illető. Vagy talán azt akarja, hogy a püspökök sorát is ékesítsék hazafias vértanúk mintaképei? Alig egy hónapja temették el *Dr. Rudolf Hittmair lünzi* püspököt, ki kórházlátogatásai közt kapta meg a kiütéses tifuszt és belehalt. Ime a jó pásztor életét adja juhaiért, mert nem sáfárja nekik; övéi, szívéhez nőttek, szívesen halt meg értük. — Végül látni hős papokat *otthon*, a gyóntatószékben, templomban, a község vagy város fájdalmainak az élén. Mennyi szenvedés fér el egy papi szívből! A lelkipásztor felnevel egy generációt és atyai gondossággal kíséri százaknak és ezreknek útjait a bölcsőtől kezdve. S most viszik őket. Viszik őket az ellenség golyója elé a szenvedések, nélkülözések kálváriájára. — S nem hinthet rája, sírjára szenteltvizet, nem térdepelhet koporsója mellé, hogy elszálló lelkét papi ima kísérje Isten trónja elé. Az anya csak egy-két fiát siratja, ő százakat, ezreket. Sőt az otthonmaradottak minden fájdalmukat, minden szenvedésüket a lelkipásztor szívébe temetik, neki panaszkodnak, neki sírják el keserűségüket. S a papnak erősnek kell lenni. Ő nem roskadhat össze; neki a fájdalmas Anya erejével kell leküzdenie szenvedéseit s még könnyeit sem öntheti szabadon. Hisz nála keres mindenki vigaszt. Ő ezek a szenvedő, otthonlevő papok a *névtelen vértanúk*, kik a háború borzalmainak minden skáláját, minden hatását és keserűségét átszenvedik. De viseli türelemmel keresztet, melyet a gondviselő Isten reá mért, viseli úgy, mint Urunk a kálvária-uton és ha szembetalálkozik a síró anyákkal, még ő, az agyonkínzott, agyongyötört, vigasztalja őket s mutat ujjával az Ég felé, ahol a jóságos Isten szeme tanúja és jutalmazója szenvedésünknek. *Dr. T. J.*

legőszintébb magas köszönetét kifejezni méltóztatott».

Erzsébet főhercegnő ő cs. és kir. fensége sajátkezű levélválasszal tün-tette ki az oltáregyesületet: «Mint édesanyám, úgy én is nagyon köszönjük, hogy nekünk megküldte az oltáregyesület könyvecskéjét. Milyen hasznos és áldásos e könyv szép célja! A Mindenható bő szent áldását kívánjuk...»

Báró Hornig Károly bíbornok veszprémi püspök: «Az oltáregyesületi Vezérkönyv szíves megküldéseért — melynek érdekes és tartalomdús voltához az a körülmény is járul, hogy annak égető szükségét már régóta nagyon éreztük és melynek megjelenését ez okokon legközelebbi egyházmegyei körlevelemben is kihirdetem — őszinte köszönetemet...»

Dr. Várady L. Árpád kalocsai érsek különösen elismerőleg nyilatkozik az «Útmutatóról»: «A könyvet egyházmegyei papságom figyelmébe ajánlottam, egyúttal pedig az egyházmegyei elnök urat, Horváth Győző püspök úr ő méltóságát külön is felkértem, hogy a központhoz való csatlakozás módzatait tudtomra adja.

Igen nagy vigaszomra szolgálna, ha az «Útmutató»-ban lefektetett elvek szerint sikerülne az oltáregyesületeket újjászervezni és ezen áldásos egyesületek működését megerősíteni.»

Rendkívül kegyesen fogadták az «Útmutató»-t és sok eredményt várnak tőle gróf *Zichy Gyula* pécsi

püspök és különösen gróf *Mikes János* szombathelyi püspök, aki örömmel igéri áttanulmányozni «és ennek alapján megvalósítani régi tervét: az egyházmegyei oltáregyesületek újjászervezését».

Az «Útmutató» körleveleikben fogják ajánlani *Fischer-Colbrie* kassai püspök, *Miklós István* hajdúdorogi püspök és dr. *Frentiu Valér* lugosi püspök.

A budapesti országos központi oltáregyesület márciusi választmányi ülését 8-án tartotta: Jelen voltak Kápter Károly igazgató, őrgróf Pallavicini Edéné elnökösszony, Kiss Aladárné, Marie de Jerusalem alelnökök, a zárda-titkárnő, dr. Tiefenthaler József szerkesztő, továbbá Cziráky Lujza grófnő, Ghyczy Ida, Felmájer Vilma választmányi hölgyek.

A jegyzőkönyv felolvasása után a titkár bemutatja a pénztári naplót. Az igazgató jelenti, hogy az «Útmutató» dísz- és tiszteletpéldányai már szétmentek és a főhercegnők és püspök urak lelkes és sokatigéző szavakban válaszoltak; a válaszokat részben a kegyelmes elnökösszony, részben az «Örökimádás» szerkesztője felolvasta az ülés előtt.

Az oltáregyesület minden esztergomi egyházmegyei plébániának kívánja megküldeni, csak a hercegprimás leiratát várjuk és döntését abban a kérdésben, vajjon a temp-lompénztárból megfizethetnék-e.

Dr. Tiefenthaler József szerkesztő jelenti, hogy Reviczky Aladár más-oldalú elfoglaltsága és gyenge egész-

ségi állapota miatt visszalépett az «Örökimádás» Gyakori szentáldozás rovatának vezetésétől. Midőn ezuton is köszönetet mondunk sokévi fáradozásáért, reméljük, hogy az eucharisztikus irodalomban elsőrangú szaktekintélynek örvendő tollával tovább is megtiszteli az «Örökimádás» hasábjait. A nevezett rovat vezetését a szerkesztő felkérésére dr. *Wéber Pál*, a budai szent Imre-kollegium prefektusa vállalta. A válaszmány a változást megnyugvással vette tudomásul.

Az elnöklő igazgató örömmel konstatálja, hogy a kazetták használata mennyire beválik a kórházak pasztorációjában. Előterjesztésére elhatározza a válaszmány, hogy minden kazetta mellé evangéliumos könyvet is fog tenni, hogy a miséző ezt a sebesülteknek felolvashassa és esetleg róla egy kissé beszéljen. A gyönyörű terv mindjárt meg is valósult abból az 50 koronából, amelyet egy jótékony lélek juttatott imént az igazgatóhoz.

A nehéz ostyakérdés ügyében az igazgató annak bizonyítására, hogy mily óvatosságra van szükség a malmokkal és nagykereskedőkkel szemben, felolvass néhány sort a bozeni Eucharistia folyóiratból. Németországra hivatkozva konstatálja a nevezett lap, hogy fűrészport, gipszport és miégyebet kevernek a lisztbe — vaggonszámra. Persze ilyen lisztet nem lehet ostyához használni. A keresztény fogyasztási szövetkezet lisztjét vegyvizsgálat alá vetették és a legtisztább búza-

lisztnek bizonyult. Az oltáregyesület most maga vásárol búzát és ellenőrzéssel őrleti.

Az értekezlet imával ért véget.

A **pozsonymegyei központi Oltáregyesület** az 1913. június 1-től 1914. év június hó 1-ig terjedő évre statisztikát adott ki bevételeiről, kiadásairól és munkásságának eredményéről. Körülbelül 4000 korona bevétellel dolgozva, igazán elismeréseméltó eredményt mutat fel. 36 diplomot segített, a legtöbb helyre több tárgyat juttatva. Föl-szereléseiből az esztergomi egyházmegyén kívül az egri, erdélyi, kassai, nyitrai, győri megyék kaptak néhány darabot. A missiót úgy lát-szik Bosznia képviseli.

Memento. Március hó 4-ikén tették el Besztercebányán *Machovich Izidor* apátkanonokot, ki az ottani Oltáregyesületnek mindig bőkezű támogató tagja volt. Évente szép könyvadományokkal gyarapította az Oltáregyesület könyvtárát s betegágyán 5000 koronát adott a besztercebányai székesegyház szentségtartójára; kelyhei egyikét pedig a korponai plébánia-templomnak ajándékozta, mely egyháznak ő volt hosszú ideig buzgó, jó lelkipásztora. R. I. P.

Az Oltáregyesület a felebaráti szeretet szolgálatában. (III. közlemény.)

A temesvári Oltáregyesület jelentése. A háborús karitászs-ziveket összeforrasztó érzése megszólaltatja a mi eddig csendben működő egyesületünket is.

Mielőtt azonban rátérnénk a há-

borús év működésére, pár szóval vázoljuk egyesületünk történetét.

Az alapkövet egyesületünkhöz Várady L. Árpád ő nagyméltósága tette le, ki temesvári tartózkodása idején, 1907—908-ban havi szentbeszédeket tartott a Notre Dame-zárdá templomában. Ezen ájtatossági összefüggésekből fejlődött ki az Oltáregyesület. Miután vezetőnk magasabb működési hivatás elvitte körünkből, az egylet egyházi vezetője, ft. Folba János katonai lelkész lett. Fáradhatatlan buzgalma, odaadása, nemes lelkének lelkesültsége virágzóvá emelte rövid pár év alatt egyesületünket. A működés a következő irányokban folyt:

1. Minden hónapban közös ájtatosság tartatott, melyen ft. igazgatónk mély érzéssel és költői lelkülettel tartott oktatásaiban buzdít a legm. Oltáriszentség tiszteletére és kötelességeink buzgó teljesítésére. Azonkívül minden hó első vasárnapján imádás van. A kitett legm. Oltáriszentség előtt a tagok tervszerinti beosztás mellett félóránként váltják föl egymást az imádásban. Husvét táján az Oltáregyesület a Mária-kongregációval közösen lelki gyakorlatokat tart.

2. Az egyleti élet tevékeny része egyházi ruhák varrásában áll. Az évenként begyűlt tagsági díjakból és egyéb adományokból lesz anyag vásárolva, melyet a tagok a havonként kétszer tartott közös munkaszerelő órák alatt dolgoznak föl. Az elkészült ruhák év végén kiosztatnak a kérvényező plébániák közt.

3. Az egyházi éneket fiatalabb tagjainkból alakult Cecilia-szakosztály kultiválja, melynek áldozatkész lelkes vezetője M. Heriberta és M. Fides nővérek. E szakosztály többször rendezett magas nivójú ünnepélyeivel nagy anyagi hasznára vált az egyesületnek.

4. Végül egyletünk tagjainak lelki épülésére könyvtárt tart fenn.

A kitört háború egyleti működésünknek más irányt adott, mely a háborús karitásban nyilvánul meg. A tagok adományait háborús célra adják, sokan közülök mint önkéntes ápolónők tevékenykednek. Minden befolyt jövedelemből egyházi ruhák helyett katonai melegruhára való anyagot veszünk, amit a tagok nagymennyiségben maguk dolgoznak fel. Hogy munkájuknak még bővebb anyaga legyen, a nagybőjti időben előadásokat rendez egyesületünk, melyeken vetített képekben a passió lesz bemutatva. A sikert már előre biztosítva látjuk a nagy művész, Járossy Dezső tanár közreműködésében, aki a képsorozat zenei kíséretéről gondoskodik.

De legkedvesebb működése tagjainknak e szomorú időben a kórházi szentmisék mondatása.

Sok fáradtság után sikerült megkapni a helyi katonai kórházak engedélyét s ezekben részint kazettaoltárokon, részint a kórházakban rögtönzött oltárokon szentmiséket mondatunk. Az oltár felállításáról két-két hölgy gondoskodik, akik az egész szentmisén jelen vannak. Legnagyobb örömük és egyben leg-

szebb jutalmuk az, amikor a sebesültekkel együtt részesülnek az anyagi eledelben szentmise alatt.

A háború általános gyásza mellett különös fájdalmat is hozott számunkra. A hadúr riadója elhívta a harctérre igazgatókat, akinek szerető szive most a véres harcmezőn hinti el Isten vigaszát. Imáinkban kérjük az Úr áldását nehézmunkájára és az Úristen segítségét, hogy egészségesen vezesse vissza egylete élére. Távollétében Eisele Mátyás hitoktató úr helyettesíti nagy buzgósággal és hozzáértéssel.

Végül a legmélyebb hálával mondunk ez uton köszönetet megyéspüspökünknek, dr. Glattfelder Gyula ő méltóságának. Az ő főpásztori szeretete, felügyelete, részvétele vezetett egyesületünket és az eddig elért eredményekért nagy hálával adózunk kegyes püspökünknek. Reméljük, hogy legmagasabb felügyelete alatt a háború elmúltával még jobban fel fog virágozni egyesületünk és még több lelket hódít meg az eucharisztia hódolóinak közé.

A *battonyai Fiók-Oltáregyesület* helyi igazgatójának, az újévkor nyugalomba vonult nagyságos és főtisztelendő Németh Sándor kanonokplébános úrnak kezdeményezésére gyűjtést indított hadi célokra és úgy a gyűjtésből, mint sajátjából mintegy 300 korona értékű flanelt és pamutot dolgozott föl katonáink részére meleg ingekre, hósapkákra, térd- és lábszárvédőkre, érmelegítőkre; úgyszintén készen vett trikót és egyéb meleg ruhadarabokat is

szerzett be ez összegből. Továbbá a battonyai Oltáregylet saját pénztárából 50 koronát adományozott a helybeli Fiók-Vöröskeresztyegylet itt felállított tartalékkórháza javára a sebesültek ápolására. A tagok közül többen résztvesznek a sebesültek ápolásában is. S most, 1914. december 8-án tartotta fennállásának 10 éves jubileumát, melyet a feletünk lebegő komoly időket is tekintve, komoly, hazafiasan vallásos színezetű ünnepélyvel ült meg. A jubileum alkalmából a hazáért felajánlott szent gyónást és áldozást végeztek az oltáregyleti tagok a Boldogságos Szűz Mária Szepőlőten Fogantatása ünnepére s aznap délután díszközgyűlést tartott az Oltáregyesület, mely gyűlésen egy felállított perselybe önkéntes adományokból befolyt összeget a helybeli tartalékkórház sebesültjei részére állított karácsonyfára, illetőleg karácsonyi ajándékaira ajánlott föl. Az ő szentsége XV. Benedek pápa által elrendelt február 7-iki Szentségimádás alkalmával egyeletünk tagjai példás buzgósággal látogatták a templomot és végezték a legméltóságosabb Oltáriszentség előtti térdeplőn külön-külön is Szentségimádásaikat hazánk javáért. S amennyiben ez a borzalmas háború még tovább is tart és több segélyáldozatot is kíván, az Oltáregylet battonyai fiókja is a legnagyobb készséggel fog sietni, hogy akár ima erejével, akár anyagi áldozatokkal hozzájáruljon a haza segélyére irányuló mozgalmakhoz.

A szekszárdi Oltáregyesület kedves jelentést bocsátott közre az 1913. és 14-ik évi működéséről. A tagok száma 690. A napi áldozás terjesztésére megalakult az eucharisztikus szakosztály, mely már 98 tagot számlál. Összesen készült 202 db kézimunka. Azonkívül bőven kivette részét az Oltáregyesület azon munkából, amelyet a háború rótt a magyar társadalomra.

Az esztergomi Oltáregyesület az elmúlt hónapban kiállítást rendezett. A kiállítást megtisztelte megjelenésével dr. Csernoch János biboros

hercegprímás, ami által ismételtan tanújelét adta nagyrabecsülésének, amellyel az Oltáregyesületek munkája és feladata iránt viseltetik.

Pálffy grófné halála mély gyásza a budapesti oltáregyesületnek, melynek alapításában tevékeny részt vett. Ő az utolsó a régi nagy lelkek közül, kinek eucharisztikus szíve egy egészs emberöltön át vezetőserepet vitt a katolikus restauráció munkájában. Érdemlegesen következő számunk fog nagy alakjára kiterjeszkedni.

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

Holzschuh Lajosné terjesztőnő által 24 K, Gerely J.-fné 2 K, Musenbichler Katalin 1 K, Brauch János 10 K, Stephaich Mariska 2 K, Rumpler Gézáné terjesztőnő által: Németh Irén 1 K 20 f., Adorján Jánosné 1 K, Rumpler Gézáné 4 K; Neidhard Istvánné 4 K, Szigetváry Sándorné 2 K, Hirschvogel Mária 2 K, Jungmayer Walburga 1 K, Steinbauer Mihályné 1 K, Steinbauer Mária 1 K, Barabás Franciska 2 K 40 f., Glockner Anna 2 K, özv. Felbenmayer Nándorné 2 K, Grosch Károlyné 2 K, Vernbek János 2 K, Ragányi Gézáné 2 K, Bizár Ferencné 1 K, özv. Krammer Ferencné 20 K, özv. Moldován Antalné 4 K, Fuhrmann Ferenc és neje 8 K.

1914. október havi adományok: Ketzer Anna 5 K, özv. Pálincás Mihályné 2 K, Bakay Dezsőné 2 K, Szelényi Gábor 1 K, Márkus Anna 24 f., Ferenc Anna 24 f., jánosfalvi, mahálfalvi és csontfalvi tagok 36.70 K, Várady Elekne 1 K, Tánczos Istvánné 2 K, Friesz Károlyné 5 K, dr. Szabó Lászlóné 2 K, Friesz Andrásné 5 K, Breitter Rozina 4 K, Bilics Jánosné 2 K, Vég Rozália 20 K, özv. Kriszta Ignácne 6 K, Thar Mátyásné 1 K, Wohner Mátyásné 1 K, Vecsera Jánosné 2 K, Végy Sándor 48 f., Böle Erzsébet 60 f., Markovits Terézia 60 f., Landdorfer Konrádné 2 K, Biró Jánosné 2 K, Németh Mihályné 1 K, Bielesch Emma 1 K, Metz Mária 2 K, özv. Viktor Józsefné 1 K, Viktor János 1 K, Nagy Jánosné 2 K, Nagy Erzsébet 1 K, Weisz Rozina 2 K, Franz Mika 2 K, Bényai Erzsébet 2 K, özv. Kucsera Richárdné 5 K, Cserey Adolfné 5 K, Rákóczy Magdolna 2 K, Mészáros Ferenc Sándor 48 f., dr. Rusznák Miklós úr az eperjesi tagoktól 23 K 34 f., Parrak Juliska 24 f., Oszlay Jánosné 50 f., a tárkányi tagoktól 17 K 70 f., Ondó Ferencné 1 K, ft. Duschek János pl. a kisbátorszlaki tagoktól 71 K 20 f., Baksa Róza 1 K, Zsebedits Julia 1 K, Bakos Mária 1 K, Brandstädter Mária 2 K, özv. Miksó Józsefné terjesztőnő által:

Salve Etel 1 K, Májer Borbála 12 K, Vogl Vilmos és neje 2 K, Kohaut Rezsóné 2 K, Dobrznyczki Gergely 4 K, Dobrznyczki Stefánia 4 K, Korzenczky Jozefin 4 K, Schiedek Terézia 1 K, Faludy Ágostonné 4 K, Deckmann Johanna 4 K, Wolf Mária 4 K, Plistel Jozefin 5 K, Golva Róza 1 K, Schaffner Lipót 1 K, Szép József 2 K, Gyarmathy Paulin 3 K. Lowel Matild terjesztőnő által: Szabó Lajosné 2 K, Vaczula Jánosné 1 K, Lisinszky István 1 K, Bohán Mária 60 f., Müller Erzsébet 30 f. Knapp Konstancia terjesztőnő által: özv. Berner Józsefné 1 K, Berner Irma 1 K, Berner Emmi 1 K, Berner József 1 K, Beheim Antalné 2 K, Bayer Róza 24 f., Emerich Godfriedné 2 K, Dvorzsák Vera 1 K, Kadlitsek Teréz 2 K, Wagner Vilmosné 14 K, Rábóczy Erzsébet 1 K, Rábóczy Pálné 1 K, Rábóczy Mihályné 1 K, Lenz Katalin 5 K, Szabó Mária 2 K, özv. Horváth Sándorné 1 K, özv. Buch Jánosné 2 K, Kövesy Teréz 1 K, Simonyi Jánosné 1 K, Bodor Sarolta 40 f., Tóth Terézia 1 K, Vörös Terézia 1 K, Lóti Angela 2 K, Tóth Mária 3 K, özv. Návay Kálmánné 1 K, B. Orczy Szerafinné 4 K. A gyöngyöshalászi tagoktól 36 K 60 f. Az eleki tagoktól 48 K 64 f., Kubis Anna 4 K, Sztankovits Mihályné 2 K, özv. Eckhardt Károlyné 1 K, ft. Kovács Pál a gyéki tagoktól 150 K, özv. Koch Antalné 4 K, Pasztirik Mária 2 K.

(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: Dr. Tiefenthaler József.

Walser-Varga-féle
Örökimádás imakönyv
 az oltáregyletek imakönyve, ötödik
 teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
 megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés 4 K — f.
 Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 « — «
 Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 « — «

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
 Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 5 « 50 «
 Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 6 « 50 «

REMÉNYSÉGÜNK

1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyam
 még kaphatók egyenként

1 K 40 fill.-jével.

Borjúbőr-kötés, aranyvágás,
 párnázva, kazettával 8 K 50 f

Japán papíron: (az egész könyv egy ujj-
 nyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
 Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «
 Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «
 Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 « — «

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál
Kiskunmajsa (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
 utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.